

Sygn. akt V Ka 771/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Szymik

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r.

sprawy:

G. S.

córki J. i G.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178 a § 2 kk i art. 244 kk

w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt II K 627/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustala, że oskarżona w dniu 3 czerwca 2013 roku w Z. prowadziła rower po drodze publicznej wbrew nałożonemu na nią zakazowi prowadzenia rowerów

orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 274/13 z dnia 25.04.2013 roku czym dopuściła się występku z art. 244 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- ustala, że oskarżona w dniu 3 czerwca 2013 roku w Z. znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,35 i 0,32 mg/l w wydychanym powietrzu prowadziła na drodze publicznej rower, czym dopuściła się wykroczenia z art. 87 § 1 a kw i za to na podstawie art. 87 § 1 a kw w związku z art. 87 § 1 kw wymierza jej karę 10 (dziesięciu) dni aresztu;

- na podstawie art. 87 § 4 kw wymierza oskarżonej środek karny zakazu prowadzenia rowerów na okres 6 (sześciu) miesięcy;

- uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia G. S. od kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V Ka 771/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem wydanym w dniu 9 października 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 627/13, uznał oskarżoną G. S. za winną popełnienia występku z art. 178 a § 2 kk i art. 244 kk w zw z art. 11 § 2 kk polegającego na tym, iż w dniu 3 czerwca 2013r. w Z. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,35 mg/l i 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła rower na drodze publicznej, nie stosując się do zakazu prowadzenia rowerów, orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 25 kwietnia 2013r. sygn. akt II K 274/13 i ten występki skazał ją na podstawie art. 244 kk w zw z art. 11 § 3 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 42 § 2 kk orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 3 lat, i zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Apelację wniósł obrońca oskarżonej i zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił: 1. obrazę przepisu postępowania karnego, mającą wpływ na treść wyroku a to art. 202 kpk poprzez zaniechanie zbadania stanu zdrowia psychicznego oskarżonej w celu ustalenia czy G. S. – jako osoba dotknięta zdiagnozowaną jednostką chorobową G40 z rozpoznaniem epilepsji może odpowiadać za występki zarzucany i przypisany jej zaskarżonym wyrokiem, co prowadzi także do naruszenia dyspozycji art. 31 kk przez nieustalenie czy oskarżona popełniła występki mogła zawinić, ergo: czy skazanie jej nie jest przedwczesne.

2. wymierzenie oskarżonej rażąco surowej kary w rozmiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia co stanowi obrazę art. 53 § 1 kk

Podnosząc powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Raciborzu względnie

2. Zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności na stosowny okres próby z równoczesnym oddaniem oskarżonej pod dozór kuratora sądowego i nałożeniu obowiązku stosownie do treści art. 72 § 1 pkt 5 i 8 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia prawa procesowego zgłoszony w apelacji obrońcy jest zasadny aczkolwiek przedmiotowy brak mógł zostać konwalidowany na etapie postępowania przed Sądem II instancji. Sąd Odwoławczy dopuścił dowód z pisemnej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Biegli W. M. i J. P. wypowiedzieli się na temat stanu zdrowia G. S. i stanu jej poczytalności w chwili czynu. Z opinii tej wynika, iż oskarżona mimo że jest uzależniona od alkoholu tempore criminis miała w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a art. 31 § 1 § 2 kk nie mają zastosowania. Obecny stan zdrowia oskarżonej został oceniony jako dobry, może stawać i odpowiadać przed sądem. Opinia ta jako rzetelna, sporządzona przez fachowców w zakresie swojej wiedzy i umiejętności zasługuje na aprobatę. Brak jakichkolwiek przesłanek, by ją podważać czy kwestionować. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż ustalenie Sądu Rejonowego że oskarżona w chwili czynu miała zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia

i pokierowania swoim postępowaniem było prawidłowe, a na obecnym etapie postępowania udokumentowane wymaganą opinią specjalistyczną.

Jeżeli chodzi o drugi z zarzutów to w pierwszej kolejności należy zauważyć, że między popełnieniem przez oskarżoną przypisanego jej czynu a chwilą orzekania przed Sądem II instancji nastąpiła zmiana stanu prawnego bowiem ustawodawca zdepenalizował jako przestępstwo prowadzenie rowerów w stanie nietrzeźwości po drogach publicznych, uznając takie zachowanie za wykroczenie. Dnia 9 listopada 2013r. weszła w życie ustawa z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U. 2013.1247, z której treści wynika, że zachowanie oskarżonej na chwilę obecną byłoby zakwalifikowane jako wykroczenie. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 a kw wykroczenia dopuszcza się osoba, która znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w § 1. Zgodnie z treścią art. 4 § 1 kk należało zastosować ustawę nową wobec G. S.. Oceniając zachowanie przez pryzmat obecnie obowiązujących przepisów – niewątpliwie bardziej dla niej korzystnych- należy uznać, że oskarżona dopuściła się wykroczenia z art. 87 § 1 a kw oraz przestępstwa z art. 244 kk.

Jak wynika z karty karnej oskarżonej oraz dołączonego odpisu wyroku skazującego jest ona osobą wielokrotnie karaną za jazdę w stanie nietrzeźwości na rowerze. Słusznie zatem wskazuje Sąd Rejonowy iż pomimo stosowania wcześniej wobec oskarżonej kar wolnościowych nie podziałały one wychowawczo na oskarżoną. Czynu objętego niniejszą sprawą dopuściła się w okresie próby zaledwie dwa miesiące po poprzednim skazaniu za taki sam czyn. Dotychczasowy sposób życia oskarżonej i wielokrotne naruszanie przez nią porządku prawnego wskazuje, że prognoza kryminologiczna odnośnie jej jest negatywna. Skoro każde kolejne skazanie nie zapobiegło popełnieniu przez oskarżoną następnego przestępstwa to wymierzenie w niniejszej sprawie kary wolnościowej celów kary nie spełni. Oskarżona była trzykrotnie karana za przestępstwa z art. 178a § 2 kk, nie stosowała się do orzeczonego zakazu prowadzenia rowerów lekceważąc wyrok sądu. Ponowne danie jej szansy i orzeczenie względem niej kary z warunkowym jej zawieszeniem utwierdziłoby ją tylko w poczuciu bezkarności.

Sąd Odwoławczy mając na uwadze że jeden z zarzucanych oskarżonej czynów stał się wykroczeniem zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił iż:

- oskarżona w dniu 3 czerwca 2013r. w Z. prowadziła rower po drodze publicznej wbrew nałożonemu na nią zakazowi prowadzenia rowerów orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 274/13 z dnia 25.04.2013r. czym dopuściła się występku z art. 244 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

- oskarżona w dniu 3 czerwca 2013r. w Z. znajdując się w stanie nietrzeźwości 0.35 i 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła na drodze publicznej rower, czym dopuściła się wykroczenia z art. 87 § 1a kw i za to wymierzył jej karę 10 dni aresztu.

-na podstawie art. 87 § 4 kw orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 6 miesięcy;

-uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 zaskarżonego wyroku.

Tak ukształtowane orzeczenie o karze i środku karnym zarówno za popełnione przestępstwo jak i wykroczenie z pewnością nie jest rażąco surowe. Wymierzone kary oscylują wokół dolnego progu zagrożenia ustawowego. Zaś środek karny zakazu prowadzenia rowerów został ukształtowany w najniższym z możliwych wymiarów. Tak wymierzone kary są zgodne z dyrektywami określonymi w art. 53 kk i art. 33 kw, nie przekraczają stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów. W sprawie zaś brak jest miarodajnych podstaw – o czym wyłuszczone wyżej- by wobec oskarżonej zastosować dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wymierzonych jej kar.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając orzeczenie przesądzające winę oskarżonej za słuszne i prawidłowe.

Oskarżoną po myśli art. 624 § 1 kpk zwolniono od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze z uwagi na jej trudną sytuację majątkową.